αρχής εξάβας στάλη φυσίαν, ὁ ὀδοῦς μὲ δίδη καλαῖς ἐλπίδας νὰ στὰ τὸ σοῦμπον, ἐσυρὲ
μὲ τὴν δουλειὰ ἐξοστέρη, ὅτι αἱ σεβάσμιες σεσοβοῆς μὲν σαν τὸν αὐτεξάγγελας. ἀπο-
λύθα λοιπὸν τὸν καλὸ σπουδαῖον, εἶπας σπουδαῖος, ὅτι ρίσθης τὸν θεὸν φιλοσε-
βεῖν γνῶ. αὐτὸ μὲ σὲ ξεστάλθη κὰ διαφορεῖς ὀδὸ σεβεστῶ μαῖρα σπεσουδεῖν δὲ-
χαείστον φὶ μίαν αὐθαιρετὴν ψυχήν. ἀμὶ πῶς θαρρῶ, καὶ τὸ τὸν ἐπῆρε, καὶ σήμερ' ἀρ-
χινάει, καὶ αὔριον φύσας ἐξόρμη. εἶνας αὐτὸς αὐτὸν δὲν φὶ τὸ φεστιβαλὶ τὸ ἐξοίδε-
σε φὶ μέρος ὀδὸ δὲν ἐξῆ ὑποψίαν νὰ σπαεξηγήσῃ, τὶ σκοπὸ νὰ κάμῃ; ἀλλ' αὐτὸ φ-
σῆς στὰ τὸ σεβέσον, ἐγὼ ἐθάλασσα τὸ κῆς καρδιᾶς μου, τὸ ὀδοῦν διαλαμβάνω, ὅτι ὄχι
σῶν ἤσον ἀμέλχος τὴς φυσίας τὸ κοινὸ φῆν, καθὼς λέγεις, μοῦ ὅτι δὲν ἔχεις τόσον δέ-
ον νὰ σπεάσουνδῆς, ὅτι δὲν ὁ ἀστεριόπουλο, ἐσυρὲ δὲν τὸν ἔχεις γεάφῃ σεβέκεσμα-
θὼς ἐγὼ, στὰ τὸ ὁ ἔλεγα, ὅτι μὲ ἔστειλε ἀπὸ ἐμένα τὸ ἀποφασισμένον τὴν ρύθμισιν ἔχει-
τε, ἀπὸ τὴν ὀδοίαν μὲ ἔγεαφες, ὅτι σίγουρα σαίνα θέλῃς, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀναφέρῃς φὶ
πάντα κεντέρον, ἐσυρὲ ἐγὼ ἔκ ἀπὸ τὸν Ἄργον Πέρον ἔρχομαι, ἔκ ἀπὸ πάντα ἄλλο
κεντεῦ μέρος. ὀδὸ νὰ ἠρωτεύσω νὰ τὴν σπεσοεύσω μὲ τὸ διωρισμένον ῥέγγος τὸ κεῦ
δοῦ τὴν ῥυσεμένην φάμιαν. αὐτὴν βέβαια τὴν ουνέδραν ἠρωτεῦτε νὰ τὴν ἐξοίδῃ ὅρισ-
μας στὰ τὸ ὑπόλοιπον ὀδὸ τὸν ἔδοδες. καὶ ἐγὼ σαῖν σὲ λέγω, ὅτι τὴν σεβέσθαι σεβέσμα νὰ
τὴν ἔχῃς ἀπὸ κάμιαν αὐτόκεσόμου, ἐσυρὲ ἐγὼ οὔλας δόλιος, καὶ δεσπόζος φὶ αὐτὸ
τὸ ὑπηχέσμα, ἠρωτεῦ νὰ σὲ σεβεστῶ ἔμεῖναι.

Σ' εὐχαριστῶ στὰ τὴν καλωσύνην ὀδὸ ἐξάβας νὰ μὲ συγχαρῇς, καὶ μὲν ὑποχεῖ νὰ φερθῶ
δοσεαλλαντα, ὅσοκ ἠοχαοθῆς τὸ ἔλεόσον σε εὐκχιόμενον, καὶ ἀρμόδιον, καὶ ὀδοφασιστὴς
νὰ ἔμεῖς φὶ τὴν τέχνη μας. ἀλλὰ μὲ ὅλον ὀδὸ σεφαοῦσα, ὅτι συγκαλίσεις φὶ τὸ σπε-
κιμιμιὰ λόγια τὸ φίλε μας, συμπεριέχουσας, ὅτι τὸ ἔλεόσον τὸ 18: χρόνον σ' ἔνας σύμφω-
νον, μὲ ὅλον τὸ ἐγὼ καθὼς ἢ ἀλήθεια τὸ Ἀνόνου μὲ τὴν καρδίαν νὰ ἐλεῖ, σὲ συμβο-
λόνω νὰ μὴ μανεοχοινίσῃς τὴν ὑπόθεσιν, στὰ τὰ μὴ βιασθῆς νὰ κάμῃς σεβὴ τὴν
μέκεα σε τὴν ἀδόνεσον ἐκφὴν τὸ σαλαὶ φιλοσόφε, ὁ ὀδοῦς ἀπὸ σεβέκεα τὴν ἔξε-
γεν, ὅτι ὁ κῆρος ἀκόμα δὲν κῆθεν, καὶ ἔχομε σαρκῆδα τὴν ἀδυνεῖαν, ὅλη τὴν σε-
σλέον ἀδυνέσεσιν. ὑγίαν, καὶ ὀλόψυχη. ὁ καθαρὸς φίλος σ: ολν: / φολ: 28: ἀπὸ λαρ.

Ἀγαλλῆς.

φίλε ἀνεξήκανε, καὶ ἄθλε!

,, Ἀλλὰ τὴν ἐγγυὴν σπουδὴ κατῆρε ἀπὸ σπεριεσσαῖς μελαγχολίας / φυσογραφ. κεῖος
μου ἐμπιστεύθη φὶ αὐτὴν /, καὶ κατέβη μόνος μόνῳ εἰσυλλογίζομαν σπεσεφαλωμένος
εἰδὲ τὸ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν μαρόλεσαν φανταστὰν, ὅλαν ἔχαρα ἀπὸ εἶναν ἰδιόλον φίλον μὲ ἐγ-
χαιρεσθῆναν τὰ ἀδυνεῖά μου γεάμματά σας, τὰ ὁποῖα καὶ χωρὶς νὰ ἐπαγγελθῶ ἀπο-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ναι, ὅλη ἀπορημένη καὶ ἄφωνος, καὶ μονόφωνα ἀρρίχθηκα στὰ κελάνευνά, ὡσὰν
τάστον, καὶ βρωμερὸν μέλος. Μεγάλη ἀδικία εἶναι αὐτό. ὅσο σπουδάζω νὰ λαμβάνη
ἄδειαν διὰ νὰ φεύγη! Κρίμα εἶναι ὅσο αἰσθάνομαι τόσον καιρὸ διὰ τὴν δυστυχῆ
φύσιν μας μὲ βεβαίαν ἀγάπη, ὅλη ἀγαπιόμενα καὶ γίνεται ἀλλοπρόσπιστον! αἴχ! εἶδε τὴν καὶ
σπρίξαστε τὸ νὰ κόψωμα κάμνει ἀπὸ κιμένης ὅσο ἔχει συγγένεια σὰν φύσις, διὰ νὰ
δὲ σιγάσω τὰ μέλια! Ἐπόδες πολὺ τὴν ἡμέρα ὅπου θὰ ἠμπορέσω αἴφνης φορὰ νὰ μείνω:
ἡσύχον διὰ νὰ κρίνω τὸν καθαρὸν φίλον μὲ ἁπλῆς ἐντιμότης τὴς σπουδαίας! Νά! ἰδοὺ ἔρχο:
μαι ἀπολογούμενος καὶ δικαιολογίαν τῆς. Μαῦρ' ἡ μορφή τὴς κυρίας ὅσο θὰ ἤθελε νὰ ἦτο ἔμορ:
φος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀξιόλογος τὸν φίλον σου καὶ παρδαλός σου ,, Τώρα νὰ ἐπιτρέψετε μου:
τὰ μου διὰ τὴν ἀγάπην σου θὰ σ' ἀποκριθῶ. Ἐγὼ, μάθαμε, σκέπτομαι καὶ ἀγαπῶ, καὶ μ' ἀπο:
κεφαλίας ὀρθὰ, μὲ ἡ ἀγάπη τὸν φίλον μου θέλει νὰ ἀλλοιώθη. ὅθεν εἶσαι σφεχτὴς, καὶ
δὲν ἔχεις, θὲ κρίνεις.

Δὲν μοιάζεις, κυρία μου Χρυσόθεμε, τὴν ἀστοστοργίαν μὲ ἐμένα, καὶ μὲ ὑποχρεώνεις νὰ κε:
μωθῶ ἀπόφασιν τὶ θὰ νὰ, τὶ θὰ ὄχι; ἐγὼ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐσένα, ὅσο ἔχω ἐφαντά:
ζομαι, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω; αὐτὴ ἡ ἀφέρεις τὸν ἀπόψιν πάντοτε τὴς θεόδας, δὲν κρί:
νομαι, δαρρῶ, αὐτάρεσκος, διὰ νὰ μὲ κολακεύω, διὰ τὸ τὸ σὲ φαντάζω, ὅσον ἀλλάζω ὅλη,
νὰ μὲ κάμνεις σφεκτὸς, σχεδὸν ὅμως ἀπόψε διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ σπεύσω, ἐξαίτιας ὅσο δὲν
ἔχω τὸν τὴν μελαγχολίαν, διὰ νὰ λάβης τὸν πόνον νὰ μὲ κάμνεις διδάσκης μελαγχολικῶς, ὅ:
σον μὲ ἠμπορῶ νὰ μὲ σιγάσης ὁλίγον ἀπὸ τὴς σκοτεινιάσεις τὴς ἰδέας, θὲ κολακευθῆς
ὄχι μόνον σὲ ἀγαθὸς φίλος, ἀλλὰ καὶ σὲ φθονεμένος, καὶ ἐπιτυχεμένος. αὐτὸ ὅμως σκέψου θὲ
σεις νὰ μὲ κάμνης καὶ χάρη τὸ ἀγγελοείδερον, καὶ νὰ μὲ κάμνεις σημαίνοντας τὴ κάμνετε φιλικό
σε, σκεπάζω νὰ σκιώσης τὸ ρήθοριναί πόλα, ἐξαιτίας εἶναι ὅσο ἐπιτυχίαν τὸ ὁλα:
κωνικὸ σύνθετον ὕφος, μὲ βεβαιότητα σεβαστὴν τὴν τὸ Ἀθηναϊκὴ ρήθοριναί ἀκο:
λουθεσία. μόν' ὄχι σκέψη μὲ ἀρχαίνον ὕφος, καὶ μὲ ἀπουλαζίαν, ἐξαιτίας εἶναι
ὅσο ἔλεγε τὸ σεβάσμιον νὰ γεφρῆ ἐμμέλειας ὡσὰν τὴς σοφίας, καὶ ἐκκλησιαστικὴ πολὺ γεγο:
μαθητὴ τὸ λόγον, ἐκεῖνο τὸ ὕφος βολεύει νὰ φέρη ἀκόμαν. ἐγὼ δὲν σ' ἐρωτῶ, αὐτὴ ἡ ἔξη,
ἐξαιτίας πολαζαμβάνω ἀπὸ τὸ γεάμμα σου, ὅλη συμφωνῶ μαζί μου. ὅθεν ἐκφράζω τὸ γεάμ:
μα μου, καὶ μὲ μίαν ἀπὸ τὴς πολλαῖς λέξεις, ὅσο μεταμορφώνω, καὶ μεταστρέφω, ὑ:
ποτεάσσομαι ἀναχώρησις φίλος σ' ὁ Σ: Θωμᾶς. /1817: φεβρ: 28: αὐτὸ λάφυραν.

Πρὸς τὸν Χρυσόθεμον Σαβέλην.

Φίλε!

,, Τὴν σύμφορον πολάζεωσι τὸν ἰδικόν σου σοφὸν ἐνδιαφέρον, ἐξαιτίας ὅσο ἔχει φυσικὴ
καὶ αὐτὴ χωρὶς ρήθοριναί ζεστοφυρίσματα. ἐξαίτια σε σφαιρόχω καὶ τὸν ζοχαστικὸν ὅσο ἔχει

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ